

Una retòrica immoderada

«**L**a Generalitat ha demostrat la seua capacitat de connectar amb els ciutadans, d'actuar com a estímul de la societat en el seu conjunt i d'encapçalar les autonomies que, assumint els postulats obvis del nacionalisme moderat, se situen en un projecte estatal plenament compromés amb la reforma de les institucions de la CEE per a assolir plenament la unitat europea».

De vegades, els resums oficials, els balanços, les memòries anuals de gestió, ofereixen aquestes sorpreses. L'oficina de premsa de la Generalitat ha aconseguit una autèntica perla de la retòrica oficialista en el resum de realitzacions de la màxima institució autonòmica valenciana.

«L'autonomia valenciana —assegura l'informe— comença a marcar el seu perfil, en el conjunt de l'Estat de les autonomies, com a políticament estable, socialment plural, culturalment brillant i inserida de ple en un procés accelerat de modernització econòmica impulsada, en bona mesura, per les exigències de la seua adaptació a l'Europa Comunitària».

Massa triunfalisme en la Generalitat.

«Modernització de l'economia i la societat, preparació per a l'ingrés en l'Europa Comunitària i sosteniment i millora dels serveis socials», serien, d'acord amb el mateix document, els tres grans objectius de la legislatura.

En realitat, els redactors del balanç han fet una immillorable antologia dels elements més utilitzats, d'un temps ençà, en la terminologia del poder socialista. Una antologia que dóna peu a reflexionar sobre l'avidesa amb què el socialisme perifèric assumeix els tòpics que, a nivell estatal, dibuixen els ideòlegs del PSOE (modernització, europeisme, eficàcia...) i sobre la facilitat amb què són barrejats amb la més aberrant confusió de conceptes originaris de la tradició política antiestatalista i de la lluita per les reivindicacions nacionals.

Perquè que ens volen fer més moderns i més europeus és cosa del domini públic (i seguim sense saber massa bé en què consisteix). Però que la Generalitat valenciana s'apunte els «postulats obvis del nacionalisme moderat» és una endevinalla difícil de desxifrar. Una endevinalla que pot no voler dir res, que pot fer referència a una pretesa «moderació» del nacionalisme espanyol tan evident en els polítics del partit majoritari o que ens pot estar prevenint, per comparança, d'un «nacionalisme radical» tan manifest en governs autònoms com ara el basc o el català.

Tot plegat, un embolic que els discursos dels polítics valencians, consellers, presidents de la Generalitat o les Corts, alcaldes, presidents de diputació i *tutti quanti* estan teixint, en general, amb tanta aplicació com absència total d'autocrítica. Un embolcall retòric que no pot evitar que, malgrat la modernitat, es marquen unes celebracions del 9 d'Octubre dignes de Lo Rat Penat; que, malgrat l'europeisme, l'agricultura valenciana haja de pagar a preu d'or el desitjat ingrés en la CEE; que, malgrat l'autonomisme, el procés de transferències s'haja tancat amb importants capítols pendents; que, malgrat l'eficàcia, els incendis i una desastrosa política forestal continuen esquilmant les nostres muntanyes; que segueixen sense solució els problemes d'aigua en diverses comarques; que, malgrat el «nacionalisme moderat», el retall en el finançament autonòmic haja estat un fet i que comptem poc en la seua solució definitiva; que, malgrat la capacitat d'estimular la societat, només un 37 % dels valencians conega la seua institució d'autogovern...

Els dies de cap d'any es presten a la bona voluntat. Oferim, doncs, als nostres governants els millors desitjos i un bon consell: atureu-vos i reflexioneu sobre el que dieu. Penseu que, si més no, hi ha alguna gent que parla menys, que parla poc i, posser per això, té quatre o cinc idees sobre el que passa en la realitat.

I ara, una de positiva. La decisió adoptada el passat dia 23 de desembre pel plenari del govern valencian, en el sentit d'iniciar les accions per a la declaració

Adolf Beltran

dels Columbrets com a Parc Nacional Marítime-terrestre és una bona notícia, llargament esperada pels qui ens preocupem pel deteriorament ecològic i la destrucció de paratges naturals que han afectat en les últimes dècades el País Valencià amb especial fúria.

Els Columbrets, finalment protegits.

La iniciativa del Consell consisteix a remetre a les Corts valencianes una proposta per a prohibir la pesca en un entorn de dues milles dels illots, per a prohibir-hi les maniobres militars i per limitar-ne l'accés. Una junta de protecció del parc serà l'encarregada de vetlar pel compliment d'aquestes mesures. El pas següent serà la remissió a les Corts espanyoles d'una proposta formal de declaració definitiva de «Parque Nacional».

La dura i amenaçada història recent d'aquests illots, situats davant la costa de Castelló, valuosíssima base de multitud d'espècies d'ocells i de peixos, arriba, així, a bon port. Si tot va bé, dins de poc semblarà un malson que hagen estat utilitzats per l'exèrcit com a blanc en les maniobres de tir i bombardeig.

Asserenades les aigües de la polèmica que havia enfrontat la Generalitat valenciana i, més concretament, la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, amb la Universitat de València, a propòsit de les modificacions introduïdes pel govern valencià en la redacció definitiva dels estatuts d'aquesta institució acadèmica, la Junta de Govern del passat dia 23 prengué en consideració una acció legal, que havia anunciat oportunament i que havia decidit posposar a la publicació dels estatuts (molt retardada pel Consell) en el *Butlletí Oficial de la Generalitat*, també al coneixement dels informes elaborats pels serveis jurídics de la universitat i per la càtedra de Dret Administratiu.

Es tractava de la presentació de recurs contra la decisió del govern autònom. I la Junta decidí emprendre'l, en una votació de 27 vots a favor, 7 en contra i 3 abstencions. En un primer pas, la Universitat presentarà un recurs de reposició previ al contenciós administratiu, que iniciarà si el primer no és atès. S'obri, així, un procés legal que, previsiblement, s'allargarà en el temps i en el qual, més que les qüestions lingüístiques i culturals que hi ha en el fons de la qüestió, es discuteixen els límits de la legitimitat del poder polític per a intervenir en les decisions emanades de l'exercici de l'autonomia universitària.

CARLES FRANCESC

El Consell té una assignatura pendent amb la Universitat.

La cosa ha generat mobilitzacions estudiantils, tensos enfrontaments públics del Consell amb la Universitat i tota una dinàmica de reticència davant la política del govern valencià que es pretén, per part de tots, que no altere la lògica confrontació d'opcions i de programes en el calendari que ha de desembocar en les eleccions a rector previstes per al mes de maig, però que deixa oberta la incògnita legal sobre una més que discutible actuació del gabinet que presideix Joan Lerma. De la definitiva solució del contenciós podrien derivar-se algunes responsabilitats polítiques. El temps ho dirà... □